

Học viện Ngân hàng trong tôi là...

ThS. PHAN ĐĂNG HẢI

“Nhiều năm về trước, chuyện lựa chọn trở thành một giảng viên ở Học viện Ngân hàng đối với tôi là chuyện chưa từng nghĩ đến. Nhưng quả thực đến bây giờ, từng khu giảng đường, từng hàng cây, từng góc nhỏ, những con người ở nơi đây đối với tôi đã trở thành quen thuộc lắm rồi”

Học viện Ngân hàng trong tôi là vô vàn nơi để đi, vô vàn điều để nhớ...

Là chiếc ô nhỏ xinh trong cơn mưa xuân lầy phây từ nhà xe lên giảng đường; là buổi sáng mùa hè trong trẻo và ngập tràn ánh nắng từ tầng 5 nhà H; là thơ thần ghé đá công viên nhìn lá thu phủ vàng khắp sân trường; là ly trà ấm nóng tại phòng nghỉ giáo viên bên những câu chuyện về thời tiết đầu đông... Từng chút, từng chút một, cảnh sắc Học viện Ngân hàng hiện lên trong tôi thật rõ ràng.

Tôi hay có thói quen lưu giữ lại cho mình những khoảnh khắc đáng nhớ. Giờ nhìn lại những bức ảnh, thấy tại nơi mình đang làm việc, vô vàn những điều tuyệt diệu chợt hiện ra. Tôi xuyên xao trước sắc tím mơ màng của hoa bằng lăng đầu cổng Học viện; cũng khát khao về một ngày của tuổi trẻ khi nhìn thấy hoa phượng đỏ rực ở cầu thang nhà D; rồi tương tư, rồi say đắm khi nhìn đôi bạn sinh viên trú mưa dưới bụi tre ở Hội trường lớn... Tôi phải lưu giữ những khoảnh khắc

này, cho riêng tôi, bởi đó sẽ là những ngày đáng nhớ nhất trong cuộc đời, khi bạn chợt nhận ra, những thứ gần gũi bên cạnh mình là những thứ đẹp đẽ và quý giá nhất.

Học viện Ngân hàng trong tôi là những con người thân thiện, vui tươi, nhiệt tâm, nhiệt thành với nghề nghiệp...

Đó là các thầy cô trong Ban Lãnh đạo Học viện Ngân hàng, hết lòng vì sự phát triển chung của Học viện nhưng vẫn luôn dành sự quan tâm đến từng cán bộ, giảng viên, sinh viên trong trường. Chuyện đi coi thi ở Điện Biên, thầy Nghị chỉ đạo *“chỗ nào đẹp nhất, tiện nghi nhất thì dành cho các thầy cô cán bộ coi thi”*; chuyện thầy Thiện lúc nào cũng đau đầu về vấn đề tài chính và lo sao cho thu nhập của anh em không bị giảm sút; chuyện cô Hào, thầy Luyện trong suốt mùa tư vấn tuyển sinh liên tục xuống động viên, quan tâm đến từng bữa cơm, giấc ngủ của cán bộ tư vấn và kỹ thuật... Những điều đó càng làm cho tôi cảm thấy mến

phục các thầy, cô.

Đó là các cô, các chú, các anh, các chị, các em ở các Phòng, Ban, các thầy cô từ già đến trẻ tại các Khoa, Bộ môn trong Trường, ai cũng giỏi chuyên môn, ai cũng hết lòng với nghề nghiệp... Tôi luôn thấy đèn phòng Tổ chức Cán bộ vẫn sáng mặc dù đã hết giờ làm việc; đã chứng kiến những khoảng thời gian thức đêm, làm hôm của các anh Phòng Đào tạo trong suốt đợt thi hay trong 3 tuần tuyển sinh đại học- cao đẳng; biết được sự vất vả của các chú, các anh phòng Quản trị khi Học viện xây dựng, sửa chữa... Chưa bao giờ thấy mọi người tâm sự, ca thán hay kể công về những điều đó. Chắc mọi người cũng sẽ tâm niệm giống như tôi thôi: *“Nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải làm hết sức mình”*. Nghề nghiệp là thứ mình đã lựa chọn và theo đuổi, vậy hãy quan tâm và trân trọng nó bằng tình yêu thực sự.

Chẳng có điều gì là dễ dàng khi mới bắt đầu cả. Đối với tôi khi bước chân vào nghề, đó là việc đọc sách, soạn bài giảng, tập diễn thuyết từ ngày này qua ngày khác... để cuối cùng đón nhận kết quả là sự tập trung, sự hưởng ứng, sự quan tâm của sinh viên đối với bài giảng của mình. Ngoài giờ, tôi hay trò chuyện với các bạn sinh viên và được nghe các bạn kể nhiều về những thầy cô mà mình được học: cô Dương



Khoa Ngân hàng, cô Tuệ Khoa Kế Toán, cô Hà Khoa Quản trị, thầy Quang Khoa Mác Lê, thầy Hà Bộ môn Luật, thầy Minh Anh Bộ môn Kinh tế và nhiều thầy cô khác nữa... Lúc đầu thì tôi cảm thấy hơi tủi thân, hơi ghen tị, vì... mình không được khen như vậy. Rồi khi có dịp được tiếp xúc, được làm việc, thì tôi lại thẳm ngưỡng mộ và lấy họ làm mục tiêu phấn đấu trong nghề nghiệp, bởi đối với những người “gỗ đầu trẻ” như chúng tôi, chẳng sự công nhận nào quý giá hơn đó là sự ghi nhận từ phía những người học. Và còn rất nhiều người nữa mà tôi không thể nào kể hết được... Những con người ở Học viện Ngân hàng trong mắt tôi hiện lên không cầu kỳ, chẳng kiêu cách, chỉ đơn giản là 2 chú giữ xe luôn nở nụ cười thật tươi mỗi khi tôi đến trường; là các bác, các cô cấp dưỡng ở cantin luôn niềm nở, chu đáo với mọi người; là các chú, các anh ở phòng nước giặt viên luôn hỏi han quan tâm tới từng thầy cô giáo; là những chị lao công lấm tẩm mồ hôi nhưng vẫn miệt mài những cây chổi, những chiếc giẻ lau để làm sạch cho ngôi trường này...

Thật may mắn khi được làm việc với những con người ở nơi đây, những con người mà lúc nào tôi cũng luôn thầm mến phục, bởi cả tri thức và cả nhân cách của họ.

Học viện Ngân hàng trong tôi là gia đình thứ hai...

5 năm ở Học viện, tôi có cơ hội được gặp gỡ, làm việc với rất nhiều các “bạn đồng nghiệp” của mình ở trong Trường. Mỗi người là một vẻ, mỗi người là một tính

cách, nhưng có rất nhiều thứ để gắn kết chúng tôi lại với nhau: Những cuộc thi, những dịp văn nghệ, những hoạt động phong trào, những trận đấu thể thao... Chúng tôi thân với nhau lúc nào không biết, chỉ biết rằng bất cứ khi nào gặp nhau, chúng tôi chắc chắn luôn dành cho nhau những nụ cười- thứ tình cảm chân thành và giản đơn nhất.

Trong gia đình lớn là Học viện Ngân hàng, tôi còn có một gia đình nhỏ hơn, đó là Bộ môn Luật. Tôi rất thích lên Bộ môn, mặc dù đó không phải là ngày trực hoặc ngày mình có tiết giảng. Đối với tôi và với mọi người, đây không phải chỉ là nơi những công việc chung của Bộ môn được diễn ra, chúng tôi có mặt ở đây để hỏi han, để chuyện trò, để quan tâm và chia sẻ với nhau về mọi điều trong cuộc sống: Về sức khỏe, về tình cảm, về gia đình, về bạn bè... Càng gần bó với nhau, chúng tôi đã tự xóa bỏ khoảng cách giữa “Sếp và nhân viên”, giữa “thế hệ trước và thế hệ sau”, chỉ còn lại là “anh”, là “chị”, là “em” trong cái gia đình nhỏ này. Tôi chẳng biết nói điều gì và viết điều gì cho mọi người: cô Khuê, anh Hà, anh Thắng, anh Phương, anh Toàn, chị Phượng, chị Hà, chị Duyên, chị Dung, anh Linh, anh Bình, anh Thành, anh Tùng, Chinh và em Thảo, chỉ biết một điều rằng, đối với tôi, họ là những người tôi yêu mến nhất ở Học viện.

Học viện Ngân hàng trong tôi là từng “lớp cây non” đang lớn dần...

Nếu bạn hỏi tôi có nghề nào níu giữ được tuổi trẻ lâu nhất, tôi

sẽ cho bạn câu trả lời ngay, đó là nghề giáo. Tin tôi đi, bạn sẽ không thể không mỉm cười, đôi khi một cách ngớ ngẩn và khó hiểu, khi đứng trên bục giảng và nhìn thấy đám học trò quý quai nhưng vô cùng đáng yêu của tôi. Đột nhiên trong đầu tôi, những thước phim ngày xưa được tua lại, về cái thời mà mình cũng như “lũ chúng nó”, cái thời hồn nhiên, vô tư, khoáng đạt mà ai đi qua, rồi cũng phải thốt lên đó là quãng thời gian đẹp nhất trong đời. Tôi đứng giảng có thể chưa nhiều khóa học, nhưng mỗi đợt một kì học qua đi, tôi lại thấy có điều gì đó thật xốn xang, bồi hồi. Thời gian đồng hành với nhau ngắn ngủi nhưng đáng nhớ. Thật cảm ơn các bạn vì đã cho tôi kéo dài những ngày vẫn được sống vui, sống trẻ, được hòa vào những tháng năm đẹp nhất của rất nhiều “lớp cây non” ấy. Các bạn cũng cho tôi cơ hội được khám phá nhiều mặt chưa nghĩ đến ở bản thân, là khi nhận được lời đề nghị phỏng vấn cho một số radio đặc biệt, làm khách mời talkshow hay đêm prom tốt nghiệp cuối khóa. Khoảnh khắc đứng trên sân khấu, đội chiếc hộp “Always smile!!!” trên đầu, chia sẻ những ý nghĩ trong lòng thật sự làm tôi xúc động nhiều khi nghĩ về quãng thời gian may mắn đã có trong suốt 5 năm vừa qua.

Những buổi chiều tan lớp, tôi dễ dàng tìm thấy niềm vui khi lần vào dòng sinh viên tan học, nghe các bạn nói chuyện vu vơ rồi cười xòa hồn nhiên, được nghe một bài hát yêu thích bất chợt vang trên loa phát thanh, được ngắm nhìn cái không gian ngày một trở nên



thân quen, gắn bó đó. Ở Học viện Ngân hàng, mọi thứ thật bình yên, niềm vui lúc nào cũng đến từ những điều giản dị. Như là khi nhận được những lời chúc nhân ngày Nhà giáo Việt Nam, nhân dịp sinh nhật hay lễ tết, thi thoảng là điện thoại, tin nhắn, email hỏi thăm của học trò cũ. Chứng kiến các bạn trưởng thành và thành công trên con đường mà mình đã chọn, quả thực, đó là niềm vui, niềm động viên lớn nhất của người làm nghề giáo như tôi.

Và lời cuối cùng...

Khi viết đến những dòng này, không hiểu sao tôi chợt bất giác bật lên bài hát truyền thống về

Học viện Ngân hàng:
*“Dặm dài ta đã qua biết bao gian khổ.
Mà lòng vui xiết bao đường lớn
mãi tự hào.
Bao nhiêu nhà giáo bấy nhiêu
tấm lòng- trí tuệ sáng trong xây
nên mái trường!
Học viện Ngân hàng! Nào cùng
đi! Ta vươn tới những tầm cao...”*
Vậy là chuyến tàu Học viện Ngân hàng đã xuất bến được 55 năm với bao nhiêu dấu ấn đáng nhớ trong suốt hành trình của mình. Cảm xúc trong tôi trào dâng thật lạ khi chứng kiến Học viện Ngân hàng đổi thay từng ngày với những điều tốt đẹp. Năm 2011, tôi đặt chân lên chuyến tàu

này với bao nhiêu điều suy tư về những ga đến cuộc đời mình. Thấm thoát đã 5 năm, từng hành trình, điểm đỗ của con tàu hiện ra trước mắt khiến tôi như càng thấm thía về chữ “duyên” của mình đối với Học viện Ngân hàng. Ngay lúc này đây, khi đã trở thành một phần thân thuộc của Học viện, tôi có thể mỉm cười và tự hào nói với mọi người rằng: *“Nếu có ai cho tôi đánh đổi chiếc vé tàu ngày đó thì tôi sẽ từ chối và vẫn chọn chuyến tàu ấy để bước lên, vì trong hành trình chưa dài nhưng cũng không ngắn này, tôi đã cho đi và nhận lại thật nhiều yêu thương”.* ■

SUMMARY

Banking Academy on my mind is a ...

Hai Dang Phan, Ma

THÔNG TIN TÁC GIẢ

Phan Đăng Hải, Thạc sỹ

Đơn vị công tác: Bộ môn Luật, Học viện Ngân hàng

1. Bài dự thi đạt giải Ba thể loại “Bài viết” Cuộc thi “Học viện Ngân hàng trong tôi” do Công đoàn Học viện Ngân hàng tổ chức hướng tới kỷ niệm 55 năm ngày truyền thống Học viện Ngân hàng.
2. Bài viết thể hiện quan điểm riêng của tác giả và đã được biên tập để phù hợp đăng Tạp chí

tiếp theo trang 19

truyền tải thông điệp này tới thế hệ trẻ để góp phần nâng cao nhận thức về bề dày lịch sử đầy kiêu hãnh và đầy tự hào về một “Học

viện Ngân hàng trong tôi” và trong tất cả chúng ta. ■

tiếp theo trang 47

đanh giáo sư Nhà nước, đồng thời phấn đấu hướng tới đạt chuẩn khoa học trong khu vực và quốc tế. ■